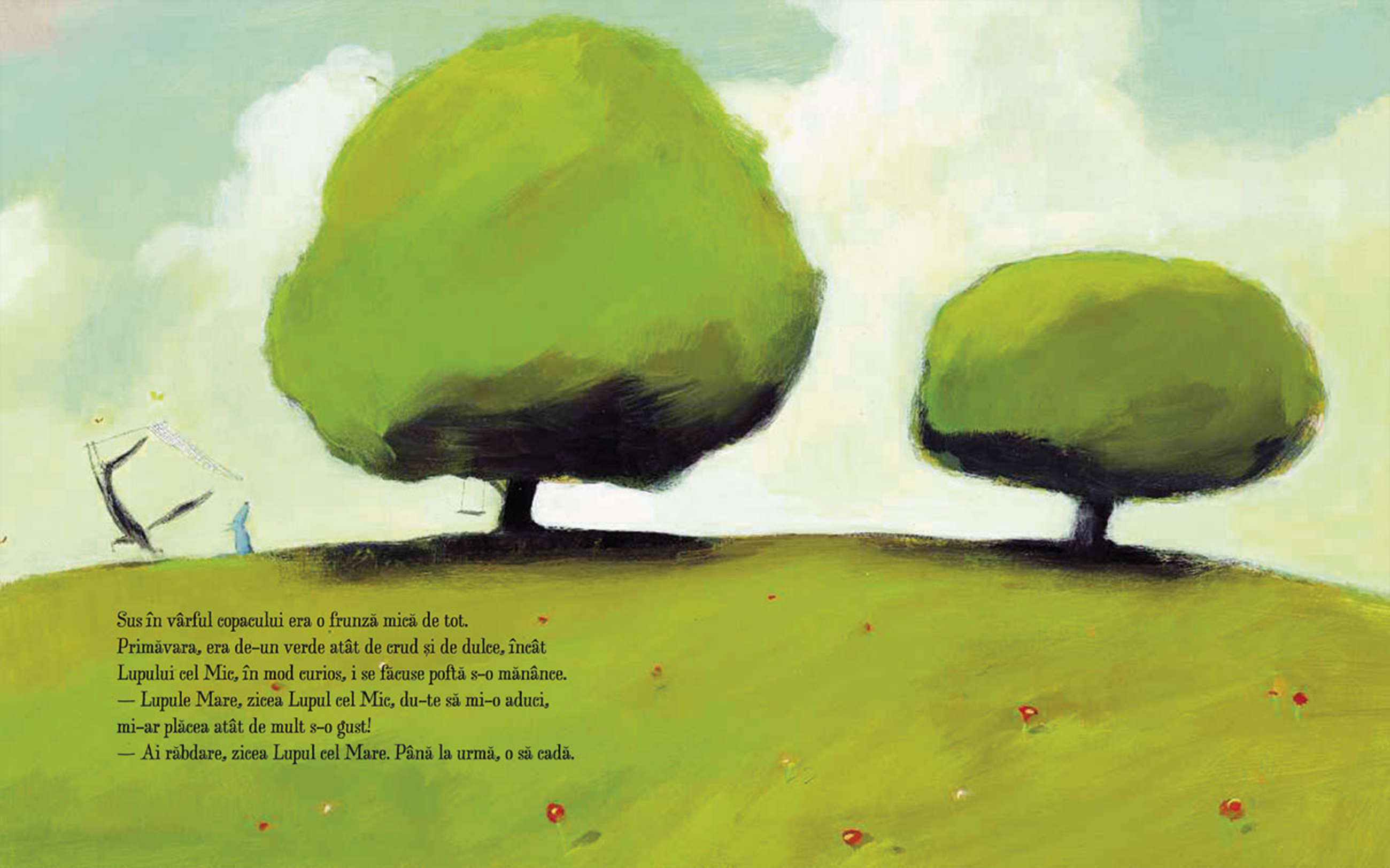
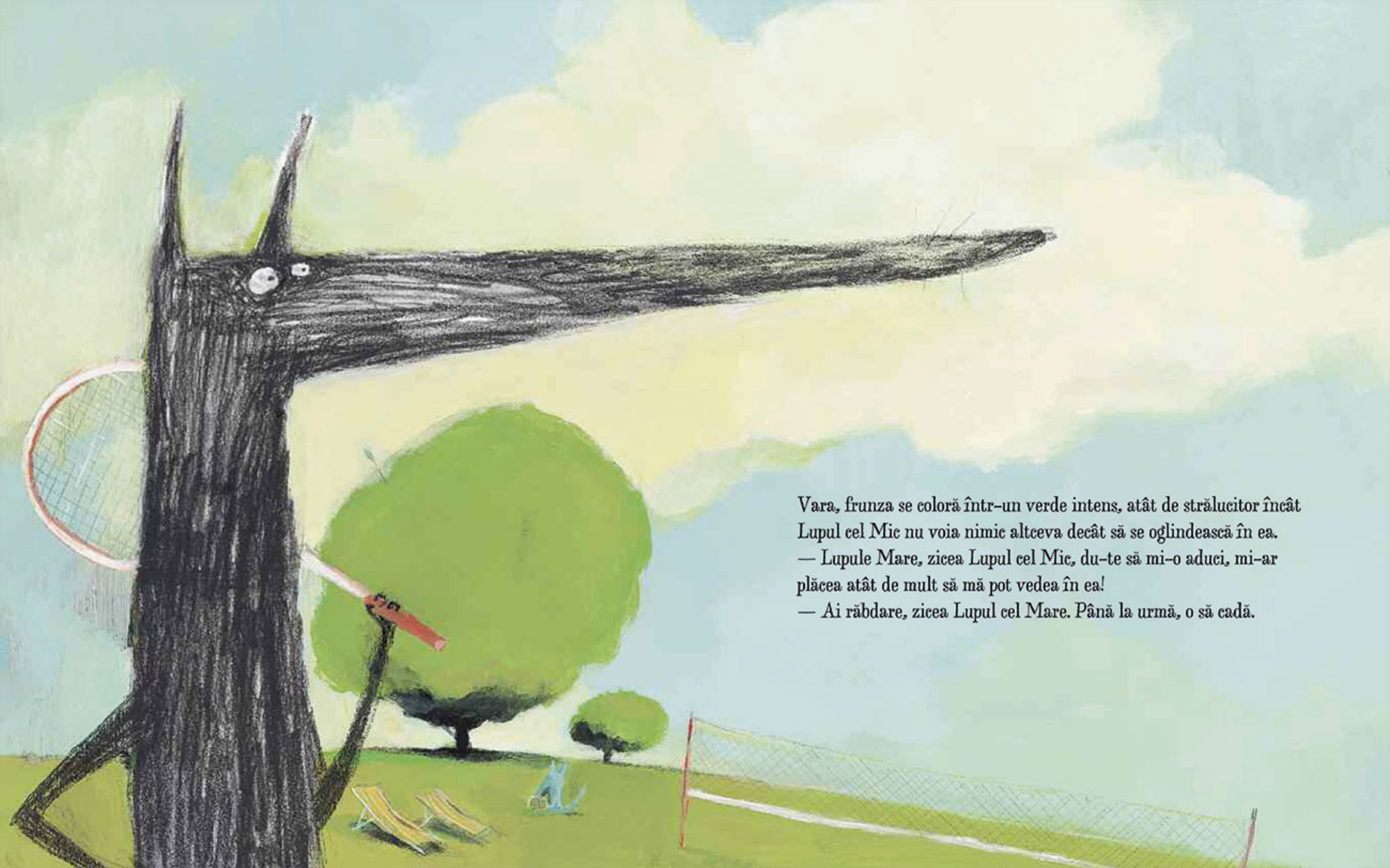
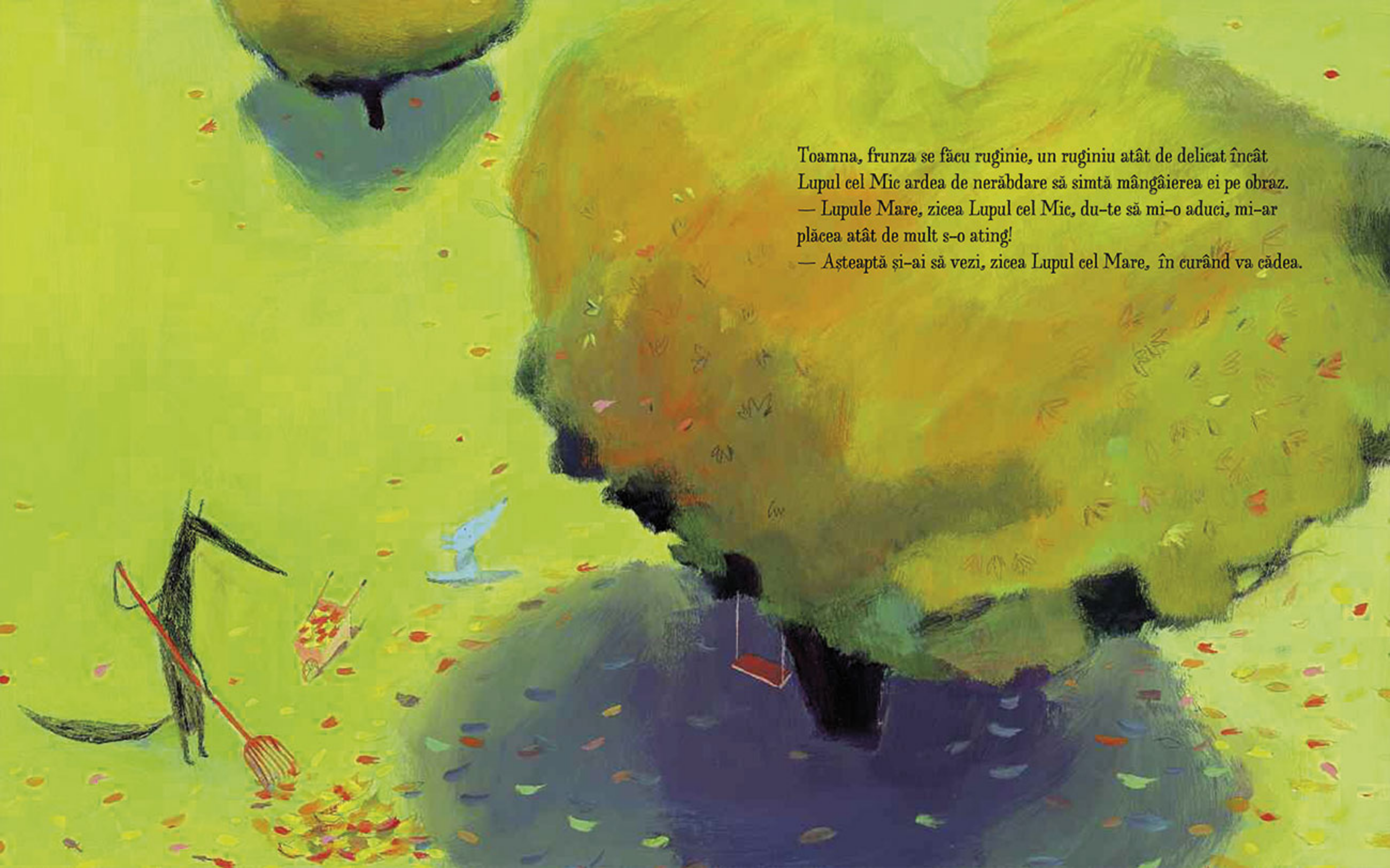

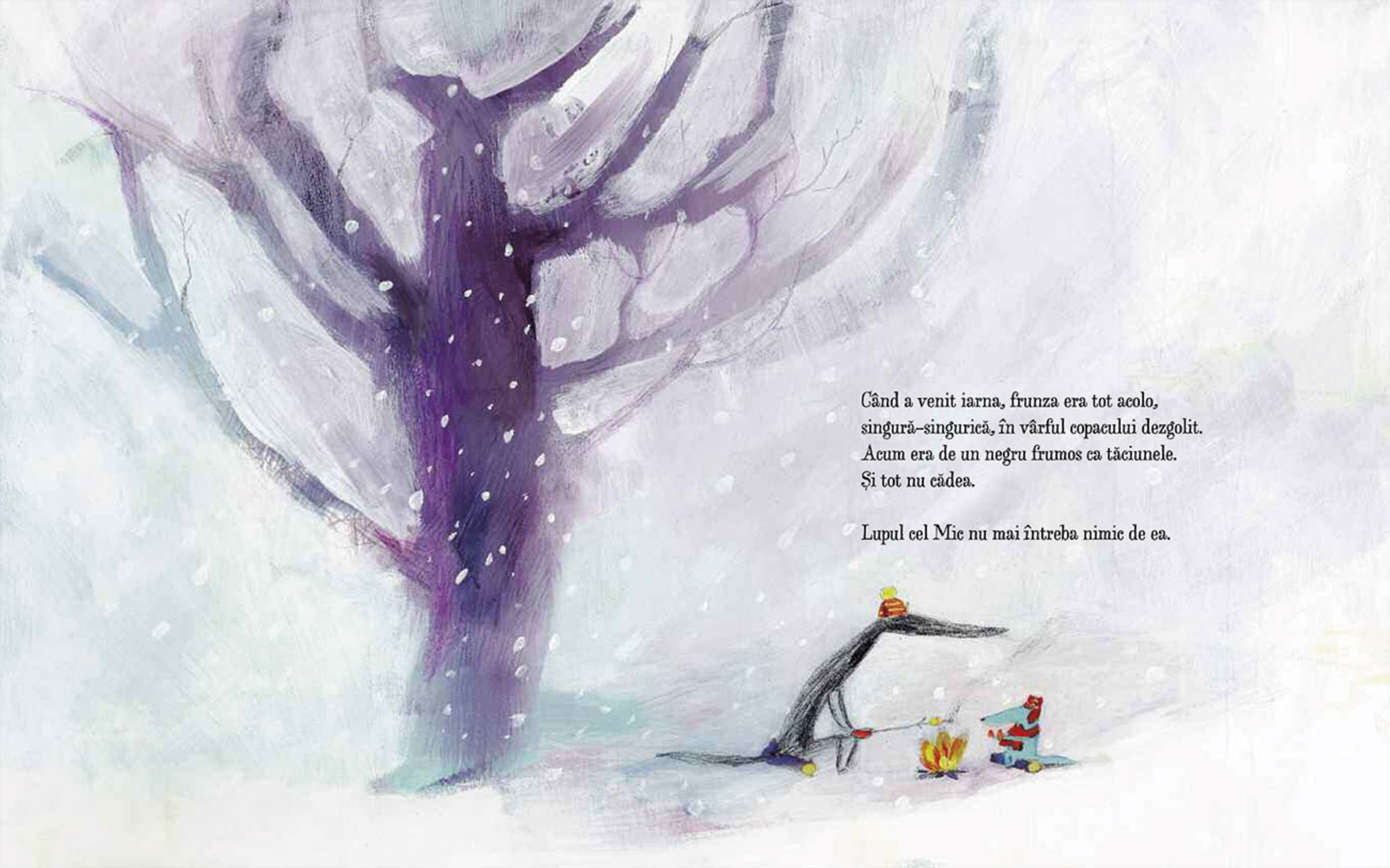
Sus în vârful copacului era o frunză mică de tot.
Primăvara, era de-un verde atât de crud și de dulce, încât
Lupului cel Mic, în mod curios, i se făcuse poftă s-o mănânce.
— Lupule Mare, zicea Lupul cel Mic, du-te să mi-o aduci,
mi-ar plăcea atât de mult s-o gust!
— Ai răbdare, zicea Lupul cel Mare. Până la urmă, o să cadă.

Vara, frunza se coloră într-un verde intens, atât de strălucitor încât
Lupul cel Mic nu voia nimic altceva decât să se oglindească în ea.
— Lupule Mare, zicea Lupul cel Mic, du-te să mi-o aduci, mi-ar
plăcea atât de mult să mă pot vedea în ea!
— Ai răbdare, zicea Lupul cel Mare. Până la urmă, o să cadă.

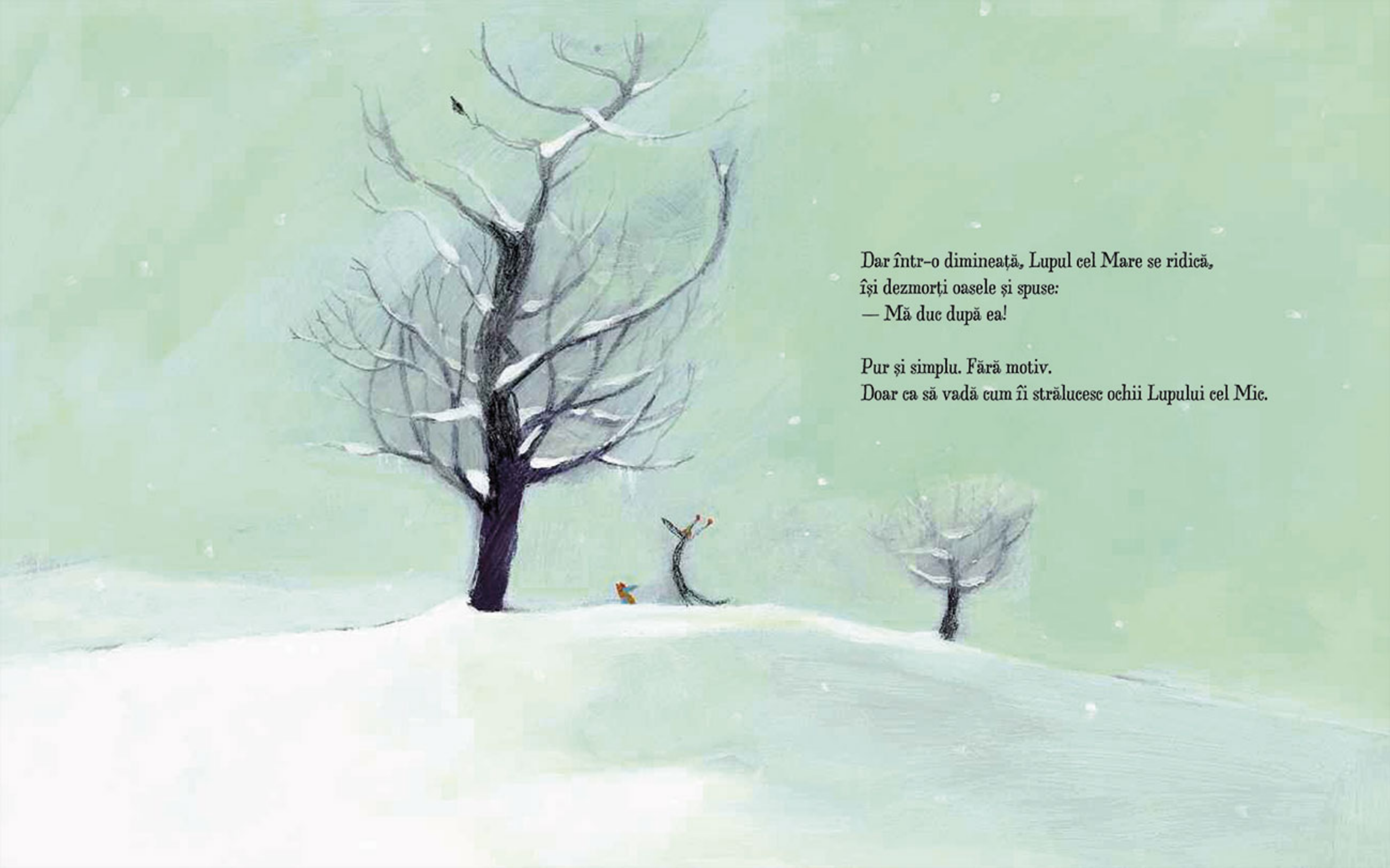
Toamna, frunza se făcu ruginie, un ruginiu atât de delicat încât
Lupul cel Mic ardea de nerăbdare să simtă mângâierea ei pe obraz.
— Lupule Mare, zicea Lupul cel Mic, du-te să mi-o aduci, mi-ar
plăcea atât de mult s-o ating!
— Așteaptă și-ai să vezi, zicea Lupul cel Mare, în curând va cădea.

Când a venit iarna, frunza era tot acolo,
singură-singurică, în vârful copacului dezgolit.
Acum era de un negru frumos ca tăciunele.
Și tot nu cădea.

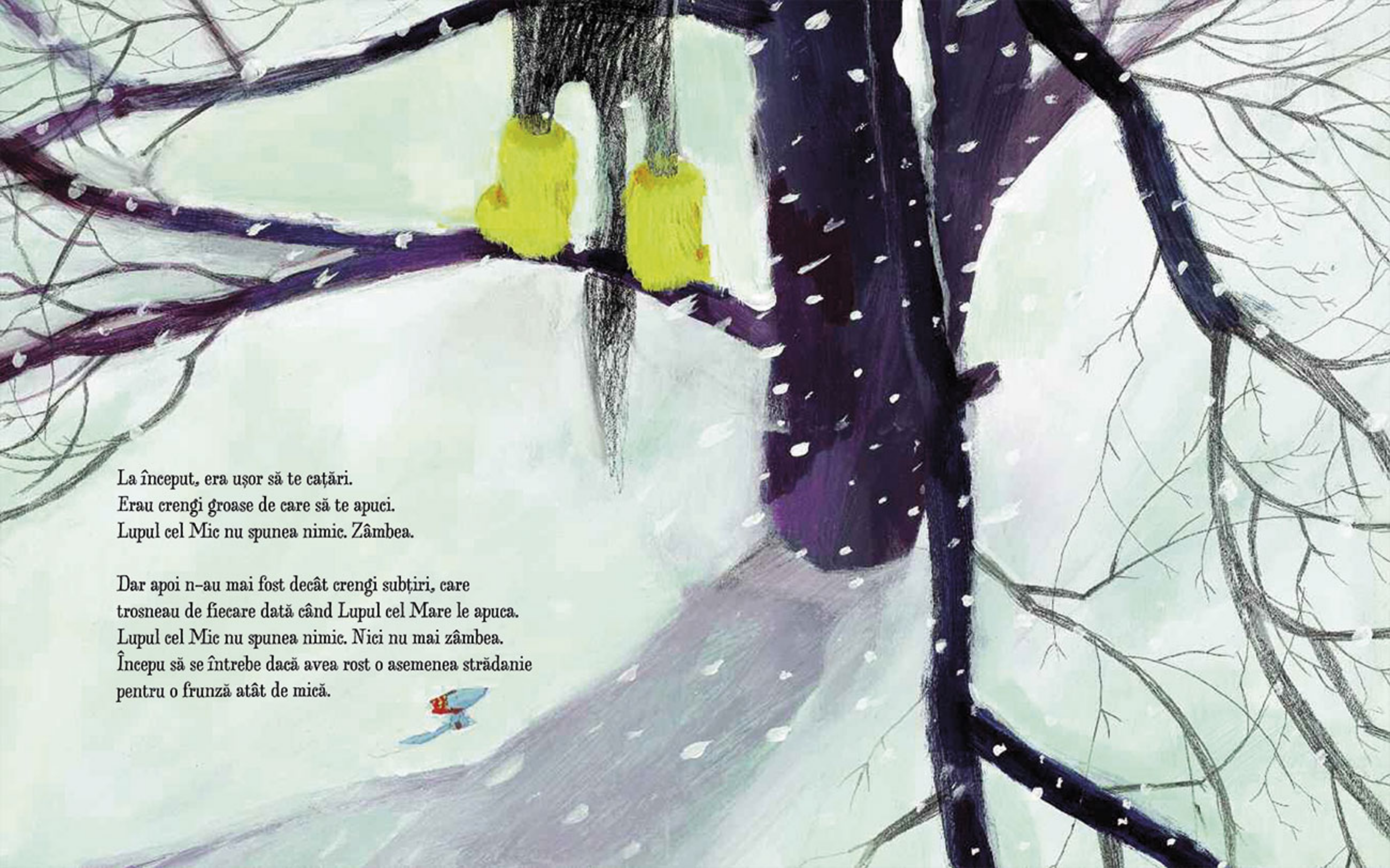
Lupul cel Mic nu mai întreba nimic de ea.

Dar într-o dimineată, Lupul cel Mare se ridică,
își dezmoți oasele și spuse:
— Mă duc după ea!

Pur și simplu. Fără motiv.
Doar ca să vadă cum îi strălucesc ochii Lupului cel Mic.

La început, era ușor să te cațări.
Erau crengi groase de care să te apuci.
Lupul cel Mic nu spunea nimic. Zâmbea.

Dar apoi n-au mai fost decât crengi subțiri, care
trosneau de fiecare dată când Lupul cel Mare le apuca.
Lupul cel Mic nu spunea nimic. Nici nu mai zâmbea.
Începu să se întrebe dacă avea rost o asemenea strădanie
pentru o frunză atât de mică.